

El dia del referèndum ha de convertir-se en una jornada de lluita per la República

FRANCO necessita donar al seu règim, els orígens nazis del qual li són ara molestos, un caràcter de democràcia. Es per això que ha proposat organitzar per al dia 6 de juliol un referèndum pel qual el poble espanyol digui si aprova o no la llei de Sucessió que aprova les domèstiques «Cortes» i suprimeix les domèstiques pel senyor franquista, autèntic representant de la «democràcia franquista».

Aquesta consulta és una maniobra contra el nostre poble i contra la democràcia. En primer terme, Franco vol donar a l'exterior i de manera a la propera reunió de l'O.N.U. la impressió que el seu règim d'estat democràtic i que si el deixen tranquil i l'ajuden, ell sol, sense pressions exteriors, s'encarrega d'anar transformant Espanya en un veritable democràcia occidental i cristianitzant el poble espanyol no gaudint de cap llibertat ni benestar, dels imperials tindràn en canvi la porta oberta i la possibilitat de maniobrar-hi com a casa seva.

En segon terme, vol posar les seves propies forces. No pas per saber si el poble està al seu costat, perquè sobre aquesta qüestió les veus de la classe obrera i les lluites del nostre poble el mantenen ben informats, sinó per poder valorar fins a quin punt el seu aparell polític i de repressió, els Sindicats verticals i altres organismes falangistes són capaços de representar amb èxit els simulacres democràtics ajustats als seus desigs i conveniències.

CONEXIMENT com coneix els sentiments del nostre poble, i no fent-se pas massa il·lusions, Franco ha preparat la pregunta plebiscitària de manera que, sigui quina sigui la resposta dels votants, el poble sempre bé. No es pregunta al poble si vol o no Franco, sinó si accepta o no la llei de Sucessió. Això vol dir, en cas de contestar afirmativament, que està d'acord amb què Espanya sigui una monarquia amb Franco per regent i que serà el mateix Franco qui designarà, quan ell ho cregui convenient, la persona que l'ha de substituir, bé sigui un rei o un nou regent. I si els votants diuen que no, després Franco pot interpretar aquest vot com que els espanyols volen que continuï l'actual règim, sense canvis de cap mena i que retingen la monarquia perquè estan d'acord amb Franco i la seva Falange. En un i altre cas, Franco queda bé i pot gallejar pel món dient que el poble espanyol ha votat a favor seu i aprovat el seu règim i les seves fets.

Per poder donar la impressió que a Espanya regna la normalitat més absoluta i que la democràcia s'aplica correctament, el franquisme ha pres les mesures més severes perquè tot hom voti, i que ho faci d'acord amb els interessos i desigs de la Falange. I a la repressió, cada dia més salvatge i amb la qual tracta d'ofegar en sang la lluita del nostre poble, Franco mena una campanya demagògica recorrent en els Sindicats verticals i altres organismes falangistes per tal de portar els espanyols a les urnes el dia 6 de juliol.

A premsa ha començat una ben orquestrada campanya demagògica a tots els espanyols que vagin a les urnes a complir llur deure ciutadà: «vota perquè ningú no falti a l'hora de votar. Els Sindicats verticals prenen també mesures per a portar tots els obrers, si us plau per força, a votar. Així, el diari madrileny «Pueblo», òrgan central dels Sindicats verticals, anuncia la celebració d'una reunió nacional de «mandos» sindicals falangistes, amb presència del delegat nacional de Sindicats, Fermín Sanz Orio, per a prendre les mesures convenientes perquè cap obrer no deixi de votar. I «Pueblo» afegeix:

«No pueis haber ninguno que se desentienda del porvenir de la patria. Todos los españoles tienen que votar».

L'Església, per la seva part, hi posa també el seu granet de sorra.

Així veiem com el «Boletín Electoral» de Toledo publica una carta pastoral del primate d'Espanya definint la posició oficial de l'Església espanyola davant del referèndum. Pla i Daniel exhorta

«a todos sus hijos a votar en tiempos que pueden ser tan decisivos como los de 1936».

Totes les precaucions són poques, doncs, per assegurar l'èxit del referèndum deu pensar Franco. Així, a través de la infàmia de la pregunta, que li assegura la victòria en tots els casos, ultra el terror i les mesures coercitives preses perquè tothom voti, el decret que determina les modalitats de l'emissió del vot especifica que cap espanyol que hagi estat condemnat a penes de presó per delictes polítics sota el franquisme no podrà votar. En aquesta situació es troben un 1.750.000 persones que han estat sentenciades pel Govern franquista.

A composició de les mesures electorals i de les juntes del cens ha meregut el màxim d'atenció per part del franquisme. Els presidents i adjunts de les mesures electorals seran nomenats pels Ajuntaments, nomenats a llur torn pel Govern. Aquests components de les mesures electorals han de reunir una sèrie de condicions de lleialtat i d'adhesió al règim que garanteixin plenament a la Falange l'actuació d'aquests elements.

A més, els presidents de mesa han rebut instruccions concretes perquè aquelles persones que ells considerin sospitoses votin a part.

Aquestes són les garanties que ofereix Franco en el seu referèndum. Aquesta és la burla saginant que el franquisme està preparant contra el nostre poble.

El poble espanyol és enemic de Franco i de la monarquia i s'oposarà al referèndum no solament abstenint-se de participar-hi i fent-li el buit més absolut, sinó que transformarà aquesta mascarada franquista en un dia de lluita contra Franco i el seu règim, en un dia de combat per la democràcia, en una jornada d'afirmació patriòtica i republicana.

El nostre poble, i al seu davant la nostra valentia i combativa classe obrera, transformarà aquesta dada de farsa en una jornada de lluita anti-franquista. Cap espanyol, cap català, cap patriota, cap persona decent, no ha de participar al referèndum, pesi a les coaccions i a les amenaces.

En el nostre editorial de la setmana passada i en la nota pública del C.C. del P.C. d'Espanya es fa justament la denúncia del caràcter i objectius del referèndum franquista.

L'objectiu comú de fer fracassar el referèndum franquista ha d'unir tots els catalans, tots els republicans i tots els patriotes en un sol bloc de combat anti-franquista. Aquesta unitat combatent permetrà que de punta a punta d'Espanya i, sortint de les fronteres de la nostra patriota, el dia 6 de juliol serà un dia de lluita i de combat, d'oposició activa al règim, de sabotatge al referèndum, d'abstenció massiva, de combat per la República i per les llibertats democràtiques. Aquesta unitat de totes les forces obreres, republicanes i anti-franquistes de Catalunya ens permetrà de fer fracassar sordolament la maniobra franquista.

El nostre poble no té perquè es-

collir entre una monarquia amb Franco o un Franco sense monarquia. Ja fa temps que ha escollit el règim que vol: la República democràtica, un règim que pot assegurar a tots els pobles hispànics la llibertat, la democràcia, la justícia i el benestar pels quals lluita.

COMUNICAT DEL C. C. DEL P. C. D'ESPANYA Cap antifranquista no ha de votar EL 6 DE JULIOL!

Amb motiu de l'anunci de la celebració del referèndum sobre la llei de Sucessió, el C.C. del Partit Comunista d'Espanya ha fet públic el següent comunicat:

«El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya denuncia davant el poble espanyol i l'opinió pública internacional la maniobra i l'engany escandolós que Franco es proposa portar a cap amb el referèndum convocat per a decidir sobre l'anomenada «Llei de Sucessió».

Forçat per la resistència i la lluita creixent del poble espanyol i per la pressió internacional que reclama amb urgència la seva desaparició, Franco ha concebut aquesta farsa del més clínic estil feixista — en la qual l'única disjuntiva oferta als electors és la de

decidir que Franco succeeixi Franco, amb corona o sense — per presentar-se davant del món amb un consentiment popular barrocament preparat i oferir als seus sostenidors de l'exterior nous arguments que els facilitin seguir prestant llur descarat ajut al règim que esclavista i aniquila el poble espanyol.

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya crida tots els patriotes i antifranquistes a aixecar-se contra aquesta maniobra. El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya invita totes les forces obreres, republicanes i antifranquistes, totes les organitzacions de la Resistència, a unir lurs esforços per a fer front a totes les mesures de coacció i de violència que els lacots de Franco tractin d'emprar per obligar els patriotes a participar al referèndum. Cap antifranquista no ha de votar el dia 6 de juliol!

La participació al referèndum, sigui quina sigui la forma en què es produeixi, Franco, que ja té el resultat fabricat per endavant, la utilitzarà al seu favor.

El dia 6 de juliol ha d'ésser una diada d'ardent mobilització i de lluita activa contra el règim franquista. Tots els republicans i antifranquistes units i, al davant la classe obrera, han de patentitzar en aquesta jornada, amb llur abstenció i amb manifestacions de tota mena, llur odi mortal al franquisme i llur polsant i increpable desig de recobrar la llibertat; han de fer d'aquesta diada una jornada de combat per la democràcia i la República.

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya crida a la República.

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya
SETMANARI-N. 107. Preu 5 fr. - 27 de juny del 1947 - Redacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19. Paris XIX

decidir que Franco succeeixi Franco, amb corona o sense — per presentar-se davant del món amb un consentiment popular barrocament preparat i oferir als seus sostenidors de l'exterior nous arguments que els facilitin seguir prestant llur descarat ajut al règim que esclavista i aniquila el poble espanyol.

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya crida tots els patriotes i antifranquistes a aixecar-se contra aquesta maniobra. El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya invita totes les forces obreres, republicanes i antifranquistes, totes les organitzacions de la Resistència, a unir lurs esforços per a fer front a totes les mesures de coacció i de violència que els lacots de Franco tractin d'emprar per obligar els patriotes a participar al referèndum. Cap antifranquista no ha de votar el dia 6 de juliol!

La participació al referèndum, sigui quina sigui la forma en què es produeixi, Franco, que ja té el resultat fabricat per endavant, la utilitzarà al seu favor.

El dia 6 de juliol ha d'ésser una diada d'ardent mobilització i de lluita activa contra el règim franquista. Tots els republicans i antifranquistes units i, al davant la classe obrera, han de patentitzar en aquesta jornada, amb llur abstenció i amb manifestacions de tota mena, llur odi mortal al franquisme i llur polsant i increpable desig de recobrar la llibertat; han de fer d'aquesta diada una jornada de combat per la democràcia i la República.

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya crida a la República.

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

(Passa a la pàg. 2.)

PRAGA. — Un aspecte de la gran manifestació celebrada en honor del Consell General de la F.S.M. reunit fa poc a la capital txecoslovaca.

Les lligons unitàries i combatents del moviment vaguístic d'Euzkadi no han d'ésser oblidades

MAI no es parlarà prou de les experiències i ensenyances que es despreuen del moviment vaguístic d'Euzkadi del mes de maig. I no se'n parlarà prou, car cada dia noves informacions arribades del País Basc posen de relleu l'amplitud d'aquell moviment patriòtic, antifranquista i republicà, ensenya que demostren el grau d'unitat, d'organització i de fermesa combatent que va assolir la lluita dels treballadors i del poble basc contra el règim franquista.

El ressò de les vagues d'Euzkadi no s'apagarà mai. En la història de la lluita contra el francofalangisme, i de la lluita contra el règim franquista, les forces feixistes i reaccionàries, serà una pàgina brillant, rica d'experiències que cap combatent, cap antifranquista, no pot menysprear.

Les vagues del País Basc foren, com les de Catalunya, la confirmació de la justesa de la línia política d'unitat i de lluita que amb tanta conseqüència venim defensant.

És evident que a Euzkadi, abans del primer de maig, existia un favorable ambient combatent, puix que, d'ençà dels primers dies del 1947 fins als darrers d'abril, en les diferents fàbriques, s'havien registrat més de vint vagues. Aquesta activitat diària obrera, forçosament, les millors perspectives per a portar a terme accions més àmplies, més decisives. Els treballadors bascos — i aquest aspecte és molt essencial — havien comprovat que la lluita contra el francofalangisme era possible. Sabien que, a desgrat del terrorisme més sànctiu, les vagues podien realitzar-se.

La perspectiva d'aquesta perspectiva victoriosa, aquesta confiança en lurs pròpies forces, va estimular l'acció dels valents treballadors d'Euzkadi en el curs de les jornades combatents del mes de maig.

No obstant, tots els afanys de lluita, s'haurien esvaït en accions esporàdiques

si la resistència basca hagués combatut fracçadament.

Sortosament no fou així.

El moviment vaguístic va començar d'acord amb les orientacions emanades del Consell de la Resistència, i els treballadors van retornar a les fàbriques i a les organitzacions dirigents de la lluita van considerar-ho necessari.

La iniciativa, doncs, va estar en mans dels antifranquistes i no en les dels esbirros del falangisme Riestra.

ULTRA la seva característica unitària, el moviment vaguístic del País Basc va posar de relleu la participació activa de la joventut, a la capdavantera de la qual es trobaven els militants de la I.S.U.

Joves de 18 a 20 anys van destacar-se per llur combativitat i entusiasme en distribuir octavells i altres materials de propaganda incitant els obrers a la vaga, en animar tots aquells que es mostraven vacil·lants quan sorgia alguna dificultat o obstacle.

La joventut basca va estar en el seu lloc de combat com hi havia estat en les dures anyades de la nostra guerra.

Aquesta activitat joventutal convé posar-la de relleu, puix demostra que els falangistes, malgrat llur demagògia, no han pogut guanyar-se els nostres joves treballadors. I aquest fet té encara més

importància quan es constata que els joves de 18 a 20 anys no van tenir temps de combat pràcticament.

Sortosament no fou així.

El moviment vaguístic va començar d'acord amb les orientacions emanades del Consell de la Resistència, i els treballadors van retornar a les fàbriques i a les organitzacions dirigents de la lluita van considerar-ho necessari.

La iniciativa, doncs, va estar en mans dels antifranquistes i no en les dels esbirros del falangisme Riestra.

ULTRA la seva característica unitària, el moviment vaguístic del País Basc va posar de relleu la participació activa de la joventut, a la capdavantera de la qual es trobaven els militants de la I.S.U.

Joves de 18 a 20 anys van destacar-se per llur combativitat i entusiasme en distribuir octavells i altres materials de propaganda incitant els obrers a la vaga, en animar tots aquells que es mostraven vacil·lants quan sorgia alguna dificultat o obstacle.

La joventut basca va estar en el seu lloc de combat com hi havia estat en les dures anyades de la nostra guerra.

Aquesta activitat joventutal convé posar-la de relleu, puix demostra que els falangistes, malgrat llur demagògia, no han pogut guanyar-se els nostres joves treballadors. I aquest fet té encara més

importància quan es constata que els joves de 18 a 20 anys no van tenir temps de combat pràcticament.

Sortosament no fou així.

El moviment vaguístic va començar d'acord amb les orientacions emanades del Consell de la Resistència, i els treballadors van retornar a les fàbriques i a les organitzacions dirigents de la lluita van considerar-ho necessari.

La iniciativa, doncs, va estar en mans dels antifranquistes i no en les dels esbirros del falangisme Riestra.

ULTRA la seva característica unitària, el moviment vaguístic del País Basc va posar de relleu la participació activa de la joventut, a la capdavantera de la qual es trobaven els militants de la I.S.U.

Joves de 18 a 20 anys van destacar-se per llur combativitat i entusiasme en distribuir octavells i altres materials de propaganda incitant els obrers a la vaga, en animar tots aquells que es mostraven vacil·lants quan sorgia alguna dificultat o obstacle.

EL REFERENDUM

REUNIO DEL COMITE DE CATALUNYA DE LA U. G. T.

Durant els dies 21 i 22 de juny, tingué lloc al local del Sindicat dels Metal·lúrgics de la regió de París, la reunió del Comitè de Catalunya de la U.G.T., en el seu veritable caràcter executiu, com a òrgan superior i dirigent de la U.G.T. a Catalunya.

Estigueren presents a la reunió, una delegació de la Comissió Executiva de la U.G.T., composta pels companys Amaro Rosal i Daniel Anguiano, el company Hipòlit Delgado, de la Comissió provisional de la U.G.T. d'Euzkadi a França, els cinc membres del Secretariat de Catalunya que resideixen a França, Rafael Vidella, Josep Moix, Tomàs Molner, Agustí Cid i Elisà Uriz, amb l'adhesió dels altres dos membres restants que no resideixen a França, Manuel Allosa i Fulgenci Hernández.

Per les Federacions Catalanes d'Indústria, assistiren els següents companys: Fermín Saco Alvarado, d'Aigua, Gas i Electricitat; Valentí Llull, per Arts i Oficines; Josep Guàrdia, per Banca; Josep López Díez, per Barbers; Josep Peljori, per Boters; Josep Aguilera Prat, per Correus (les quatre branques); Pepita Uriz, per la Federació Catalana de l'Ensenyança; Salvador González, per Edificació; Alfons Gimeno, per Espectacles; Pau Balcells, per Funcionaris de la Ge-

neralitat i de l'Estat; Jaume Comes, pel Textil i Fàbrils; Leon Calles Rodríguez, per Ferroviaris (Nouena Zona); Arnal Aran, per la F.O.S.I.G. de Catalunya; Manuel Fernández Cortezon, per Arts Gràfiques; Joaquim Marles, per Metal·lúrgics; Manuel Aragó, per Mercantils (les tres branques); Josep Pérez Mari, per Oficines Diverses; Eusebi Chueca, per la Pell; Francesc Villon, per Petrolis; Vicenç Bueno, per Químics; Josep Bonifaci Mora, per Sanitaris (les set branques);

Pere Figueres, per la Terra; Constantí Romero Ferrándiz, per Transports Marítims; Llorenç Ribes, pel Transport Terrestre i Joaquim Hernández Ferrer, pel Vestit.

Per les Vegetaries de Catalunya, assistiren Pere Clemente Frias, per la Federació Local de Barcelona; Narcís Figuerola, per Girona; Lluís Gatell, per Tarragona; Alfons Talarn, per Reus; Tomàs Verdall, per Tortosa; Josep Torralles, per Vic; Marcel Augís, per Manresa i Josep Soler

Rocaful, per Lleida. En representació del Comitè de Catalunya, assistiren a la reunió els titulars dels càrrecs, el Secretariat de Catalunya havia prèviament consultat i rebu la conformitat de la gairebé totalitat dels membres titulars que resideixen fora de França, en el sentit que es celebrés la reunió del Comitè de Catalunya amb tota la plenitud de drets, per la qual cosa foren substituïts pels suplents corresponents.

El Comitè Central del P. S. U. de C. saluda JORDI DIMITROV en ocasió dels seus 65 anys

En nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, rebeu, camarada Dimitrov, la més fraternal salutació en ocasió dels vostres 65 aniversaris.

Saludem en vos el destacat lluitador antifeixista, el conseqüent revolucionari, exemple i guia de comunistes i patriotes. Us desitgem molts anys de

vida, voltat de l'estima de l'abnegat Partit Comunista Búlgar i de l'afecte de la Bulgària lliure i independent que dirigiu amb tant d'encert.

Pel C. C. del P. S. U. de C., Comorera, Soliva, Colomer, Moix, Vidiella.

Paris, 18 de juny del 1947.

Joan Fronjosà, Abelard Fàbregas i Pere Pueyo Anin.

b) Ratificar l'acord del Secretariat el mes de juliol de 1939 pel qual es designa el vicepresident del Comitè de Catalunya, company Josep Moix, per ocupar el càrrec de secretari general del Secretariat arran de la dimissió de Miquel Ferrer.

c) Mentre els membres titulars no puguin reintegrar-se al país on resideix el Secretariat, els suplents tindràn les mateixes facultats que tenen els membres titulars.

d) Determinar les formes orgàniques i econòmiques a les quals han d'atendre's els ugetistes de Catalunya a l'exterior, tant en l'aspecte general com en el de nuclis de Federacions d'Indústria.

e) Reservar els dos càrrecs vacants en el Secretariat per a la Delegació de la U.G.T. de Catalunya a l'interior.

f) Encarregar el Secretariat que coòrdini, d'acord amb els membres titulars, els cinc llocs vacants en el Comitè: Pa-pers, Telefons, Fusta, Assegurances i Vegetaria Trem-Sau.

g) En el que es refereix a les Federacions d'Indústria i Vegetaries, que la màxima responsabilitat de direcció per als ugetistes a l'exterior recaigui en els membres del Comitè en funcions — que resideixen a França — i, d'acord, però, amb el Secretariat.

h) Obrir una subscripció permanent per assegurar la publicació regular del nostre Butlletí d'Informació «Lligam».

QUESTIONS POLITIQUES

a) Trametre una emocionada salutació als abnegats i heroics patriotes de l'interior i particularment a la Delegació del nostre Secretariat que amb encert i entusiasme enforteixen la nostra organització i la lluita dels treballadors contra el règim feixista de Franco i la Falange; als empresonats, amb la promesa d'augmentar la nostra solidaritat efectiva; i a tots els

(Passa a la pàg. 2.)

DAVANT LES PROPERES REUNIONS DE L'O.N.U.

Còmoda interpretació dels acords de desembre

AQUEST mes, en les reunions del Consell de Seguretat de l'O.N.U., havia de plantejar-se un altre cop, el problema espanyol. La discussió ha estat retardada i no tindrà lloc fins el proper mes de juliol.

En espera del desenvolupament d'aquelles reunions volem fer una lleugera i objectiva anàlisi sobre l'actitud de les grans potències en relació al nostre problema i, d'una manera principal, constatar els resultats obtinguts després de l'acord adoptat per l'Assemblea general de les Nacions Unides en les reunions del mes de desembre darrer. Això ens permetrà de treure conclusions, enemics que fixar unes perspectives ben clares sobre els nostres deures futurs.

A sis mesos, l'Assemblea general de l'O.N.U. va decidir recomanar a tots els països que integren aquest organisme, la retirada de llurs ambixadores i representants propis de l'Espanya franquista. Aquella mesura, que no reconeixia la legalitat de l'Espanya franquista, malgrat ésser positiva, a callo que el nostre poble necessitava i, sobretot, el nostre poble a interpretar-la en els termes següents:

«Retirar els ambixadores —ditem en la nostra edició del dia 20 de desembre—, no té cap significació política. És una decisió política, no vol dir, tampoc, que els representants dels països no hagin de continuar treballant a la Gran Bretanya i a la Unió Soviètica, sinó que el nostre poble necessita, a fer tota mena de necessitat amb ell».

Una setmana abans, des d'aquelles mateixes columnes, el company Vidella havia escrit:

«Creure que els imperialistes de Wall Street i la Gran Bretanya, voluntàriament, abandonen el règim que, com el de Franco, posen a llur disposició les riqueses dels pils és creure que l'anarquia deixarà de existir la qual cosa és agafar les mosques per a alimentar-se».

Els fets, més tard, han servit per a confirmar la justesa de les nostres previsions.

Com van interpretar els acords de l'O.N.U. els cercles dirigents anglosaxons? Examinem-ho a la llum d'uns quants exemples per cert força eloqüents.

Les exportacions britàniques a Espanya, l'any 1946, van sumar un total de sis milions de tones (tres vegades més que el 1938). Les exportacions espanyoles a Gran Bretanya foren de divuit milions de tones. Aquesta diferència de dotze milions de tones van constituir un remarcable benefici a favor de l'economia franquista.

Els darrers dies del mes de març últim els Governos feixista de Franco i el socialista d'Atlee van signar un acord monetari favorable, també, a l'economia franquista.

Als monopolistes nordamericans, per llur part, han sabut, igual que els britànics, interpretar COMERCIALMENT les decisions de l'O.N.U.

Les companyies aèries tanquies, instal·lades a l'interior del nostre país, s'estan desenvolupant cada dia a un ritme més accelerat. L'aviació franquista s'equipa amb motors subministrats pels nordamericans.

Aquesta penetració econòmica, ininterrompuda, es complementa amb dos altres fets, la importància dels quals convé subratllar: Primer, no fa moltes setmanes Franco va enviar als Estats Units una missió financera, presidida per Laqueria, encarregada d'obtenir, dels medis financers d'aquell país, un préstec de dos-cents milions de dòlars. Segon, el cap Marshall d'ajut econòmic a tots els països d'Europa, va rebre a París, a més de les precisions més concretes ho creuem així, que el règim feixista de Franco i Falange beneficiaria d'un ajut oficial per part del Govern Truman.

L'ajut dels monopolistes anglosaxons a l'Espanya franquista no es limita així. Han cercat, en diferents indrets, llurs intermediaris que marxaran al pas de Truman, com abans, d'altres marxaven al pas de Poca» hitleriana.

Per exemple, el Sudan anglo-egipci —domini britànic—, ha signat un acord pel qual es compromet a fornir, a l'Espanya franquista, 300 mil tones de fosfats.

Encara un altre fet. El Govern xilè, fins fa pocs mesos, va mantenir una política intransigent envers el franquisme. Les coses han canviat després que els monopolistes nordamericans, el govern Truman, ha pogut posar les grans d'importació econòmica d'una manera més intensa.

Avui la tivantor comercial entre Xile i l'Espanya franquista s'està afuixant. Les companyies nordamericanes que controlen gairebé tota la producció d'adobs xilens recuperen els mercats que tenien a casa nostra. Així constatem com les setanta mil tones de nitrats enviades, l'any 1945, a Espanya, es convertirien, en el curs del 1947, en 112.500 tones.

Hem de posar de relleu, puix que no hi ha res que s'gui fill de la casualitat, que aquest canvi substancial en la política exterior xilena s'ha produït simultàniament amb la separació dels ministres comunistes del Govern, amb l'actitud anticomunista del president González Videla.

A la llum de tots aquests fets, hom pot fer una idea sobre els propòsits dels governants anglosaxons en relació a l'ajut efectiu que estan disposats a prestar.

La delegació soviètica al costat d'Espanya

Als soviètics en protestaren i van fer triomfalment el seu pas a l'interior del nostre país. El propi Congrés que havia d'èsser immediatament aquesta important qüestió.

Es van distingir llavors en la defensa d'Espanya els delegats Sverlov, David Zaslavski (U.R.S.S.) i Kronek, txe Schwarz (Palestina).

Zaslavski, amb gran vehemència, va declarar que hom intentava complicar una situació més que clara per part d'aquells que oblidaven que durant la guerra llurs organitzacions van haver de refugiar-se a Londres.

Lamento —va afegir el director de «Pravda»—, que el delegat danès no es recordi d'això. Els periodistes danesos, txeco-eslovacs, polonesos, etc., han reconegut llurs patries. Només els espanyols no.

U. R. S. S.

A les fàbriques de la regió de Nipro-petrovsk s'estan acabant de reconstruir cinc forns Martin.

En acabar el pla quinquennal s'hi haurà 19 mes en marxa.

La Gran Bretanya torna a festejar Alemanya

AQUESTA bandera era el programa panteuístic proclamat per Chamberlain i el seu clau. L'home d'estat britànic exaltava la futura guerra en la qual es veuria les «Stars and Stripes» tanquies i la «Union Jack» britànica volant Puna al costat de l'Espanya.

Al mateix temps, certs dirigents de la diplomàcia nordamericana festejaven Alemanya com la segona metròpolis dels Estats Units.

En aquell moment ningú no sabia encara que Chamberlain, sostingut pel duc de Devonshire, rei de la indústria tèxtil britànica, negociava ja en secret, al zale del banquer londinenc Rothschild, amb el diplomàtic alemany baró Eckardstein la conclusió d'una aliança amb Alemanya. Aquestes negociacions cessaven i es repreien amb freqüència i la premsa britànica hi feia comentaris velets sobre els destins comuns dels països anglosaxons i d'Alemanya.

El món està en camí d'èsser governat per grans combinacions de finances —escribia el «Daily Chronicle».

D'un costat, Rússia i França. De l'al-

ter, tots els pobles de llengua germànica. Abans que el segle que ve hagi envellit massa, aquests pobles no tindran més que una bandera».

La Gran Bretanya torna a festejar Alemanya

AQUESTA bandera era el programa panteuístic proclamat per Chamberlain i el seu clau. L'home d'estat britànic exaltava la futura guerra en la qual es veuria les «Stars and Stripes» tanquies i la «Union Jack» britànica volant Puna al costat de l'Espanya.

Al mateix temps, certs dirigents de la diplomàcia nordamericana festejaven Alemanya com la segona metròpolis dels Estats Units.

En aquell moment ningú no sabia encara que Chamberlain, sostingut pel duc de Devonshire, rei de la indústria tèxtil britànica, negociava ja en secret, al zale del banquer londinenc Rothschild, amb el diplomàtic alemany baró Eckardstein la conclusió d'una aliança amb Alemanya. Aquestes negociacions cessaven i es repreien amb freqüència i la premsa britànica hi feia comentaris velets sobre els destins comuns dels països anglosaxons i d'Alemanya.

El món està en camí d'èsser governat per grans combinacions de finances —escribia el «Daily Chronicle».

D'un costat, Rússia i França. De l'al-

ter, tots els pobles de llengua germànica. Abans que el segle que ve hagi envellit massa, aquests pobles no tindran més que una bandera».

La Gran Bretanya torna a festejar Alemanya

AQUESTA bandera era el programa panteuístic proclamat per Chamberlain i el seu clau. L'home d'estat britànic exaltava la futura guerra en la qual es veuria les «Stars and Stripes» tanquies i la «Union Jack» britànica volant Puna al costat de l'Espanya.

Al mateix temps, certs dirigents de la diplomàcia nordamericana festejaven Alemanya com la segona metròpolis dels Estats Units.

En aquell moment ningú no sabia encara que Chamberlain, sostingut pel duc de Devonshire, rei de la indústria tèxtil britànica, negociava ja en secret, al zale del banquer londinenc Rothschild, amb el diplomàtic alemany baró Eckardstein la conclusió d'una aliança amb Alemanya. Aquestes negociacions cessaven i es repreien amb freqüència i la premsa britànica hi feia comentaris velets sobre els destins comuns dels països anglosaxons i d'Alemanya.

El món està en camí d'èsser governat per grans combinacions de finances —escribia el «Daily Chronicle».

D'un costat, Rússia i França. De l'al-

ter, tots els pobles de llengua germànica. Abans que el segle que ve hagi envellit massa, aquests pobles no tindran més que una bandera».

La Gran Bretanya torna a festejar Alemanya

AQUESTA bandera era el programa panteuístic proclamat per Chamberlain i el seu clau. L'home d'estat britànic exaltava la futura guerra en la qual es veuria les «Stars and Stripes» tanquies i la «Union Jack» britànica volant Puna al costat de l'Espanya.

Al mateix temps, certs dirigents de la diplomàcia nordamericana festejaven Alemanya com la segona metròpolis dels Estats Units.

En aquell moment ningú no sabia encara que Chamberlain, sostingut pel duc de Devonshire, rei de la indústria tèxtil britànica, negociava ja en secret, al zale del banquer londinenc Rothschild, amb el diplomàtic alemany baró Eckardstein la conclusió d'una aliança amb Alemanya. Aquestes negociacions cessaven i es repreien amb freqüència i la premsa britànica hi feia comentaris velets sobre els destins comuns dels països anglosaxons i d'Alemanya.

El món està en camí d'èsser governat per grans combinacions de finances —escribia el «Daily Chronicle».

D'un costat, Rússia i França. De l'al-

ter, tots els pobles de llengua germànica. Abans que el segle que ve hagi envellit massa, aquests pobles no tindran més que una bandera».

La Gran Bretanya torna a festejar Alemanya

AQUESTA bandera era el programa panteuístic proclamat per Chamberlain i el seu clau. L'home d'estat britànic exaltava la futura guerra en la qual es veuria les «Stars and Stripes» tanquies i la «Union Jack» britànica volant Puna al costat de l'Espanya.

Al mateix temps, certs dirigents de la diplomàcia nordamericana festejaven Alemanya com la segona metròpolis dels Estats Units.

En aquell moment ningú no sabia encara que Chamberlain, sostingut pel duc de Devonshire, rei de la indústria tèxtil britànica, negociava ja en secret, al zale del banquer londinenc Rothschild, amb el diplomàtic alemany baró Eckardstein la conclusió d'una aliança amb Alemanya. Aquestes negociacions cessaven i es repreien amb freqüència i la premsa britànica hi feia comentaris velets sobre els destins comuns dels països anglosaxons i d'Alemanya.

El món està en camí d'èsser governat per grans combinacions de finances —escribia el «Daily Chronicle».

D'un costat, Rússia i França. De l'al-

ter, tots els pobles de llengua germànica. Abans que el segle que ve hagi envellit massa, aquests pobles no tindran més que una bandera».

La Gran Bretanya torna a festejar Alemanya

AQUESTA bandera era el programa panteuístic proclamat per Chamberlain i el seu clau. L'home d'estat britànic exaltava la futura guerra en la qual es veuria les «Stars and Stripes» tanquies i la «Union Jack» britànica volant Puna al costat de l'Espanya.

Al mateix temps, certs dirigents de la diplomàcia nordamericana festejaven Alemanya com la segona metròpolis dels Estats Units.

En aquell moment ningú no sabia encara que Chamberlain, sostingut pel duc de Devonshire, rei de la indústria tèxtil britànica, negociava ja en secret, al zale del banquer londinenc Rothschild, amb el diplomàtic alemany baró Eckardstein la conclusió d'una aliança amb Alemanya. Aquestes negociacions cessaven i es repreien amb freqüència i la premsa britànica hi feia comentaris velets sobre els destins comuns dels països anglosaxons i d'Alemanya.

El món està en camí d'èsser governat per grans combinacions de finances —escribia el «Daily Chronicle».

D'un costat, Rússia i França. De l'al-

ter, tots els pobles de llengua germànica. Abans que el segle que ve hagi envellit massa, aquests pobles no tindran més que una bandera».

La Gran Bretanya torna a festejar Alemanya

AQUESTA bandera era el programa panteuístic proclamat per Chamberlain i el seu clau. L'home d'estat britànic exaltava la futura guerra en la qual es veuria les «Stars and Stripes» tanquies i la «Union Jack» britànica volant Puna al costat de l'Espanya.

Al mateix temps, certs dirigents de la diplomàcia nordamericana festejaven Alemanya com la segona metròpolis dels Estats Units.

En aquell moment ningú no sabia encara que Chamberlain, sostingut pel duc de Devonshire, rei de la indústria tèxtil britànica, negociava ja en secret, al zale del banquer londinenc Rothschild, amb el diplomàtic alemany baró Eckardstein la conclusió d'una aliança amb Alemanya. Aquestes negociacions cessaven i es repreien amb freqüència i la premsa britànica hi feia comentaris velets sobre els destins comuns dels països anglosaxons i d'Alemanya.

El món està en camí d'èsser governat per grans combinacions de finances —escribia el «Daily Chronicle».

D'un costat, Rússia i França. De l'al-

ter, tots els pobles de llengua germànica. Abans que el segle que ve hagi envellit massa, aquests pobles no tindran més que una bandera».

Al servei de la Pàtria i de la democràcia

Els comunistes són, pertot arreu, els defensors més conseqüents i actius de la independència nacional dels pobles.

Ho van demostrar ja en el curs de la guerra contra el feixisme i per la llibertat dels pobles en ésser, a l'interior de cada país, els millors combatents, els animadors de la mobilització patriòtica contra els invasors i llurs Quislings nacionals.

Avui, un altre cop, els comunistes són l'avantguarda activa en la lluita per assegurar la sobirania de cada poble, contra les embestides dels agents interiors, el servei dels plans reaccionaris dels monopolistes internacionals.

Aquesta característica patriòtica, que tant honora els militants comunistes, s'ha posat de relleu, d'una manera particular, en els països de l'est d'Europa on els pobles, a desgrat de tota mena d'obstacles, basteixen nous i pujants règims democràtics i progressius.

Acabada la guerra, els Partits Comunistes han consolidat, encara més, llurs característiques de partits nacionals. Han estat i són la força activa, dinàmica dels plans de reconstrucció a tots els països. Mentre els uns feien demagògia i els altres preconcitaven una política de facilitat, confiant-ho tot a l'ajut estranger, els comunistes demostraven pràcticament que l'interès nacional exigia de treballar amb entusiasme i decisió, aguditzant sempre l'esperit d'iniciativa, exigint augmentar la producció, fer efectives una sèrie de mesures democràtiques, substancials amb el propi caràcter de la guerra antifeixista i a l'altitud de la lluita per la qual els pobles havien consentit tants de sacrificis.

Bulgària, Iugoslàvia, Txecoslovàquia, Romania, Polònia, Albània, Hongria han marxat i marxen per aquest camí. Això explica els èxits assolits i les perspectives de benestar que s'altren en l'esdevenidor d'aquells pobles lliures.

La política democràtica i patriòtica, de defensa de la sobirania nacional dels pobles, preconitzada pels comunistes i en la realització de la qual han coincidit socialistes, republicans, democràtics, patriotes conseqüents, fidels a llur Pàtria i a llurs ideals progressius, ha topat i topa, a l'interior de cada país, amb l'oposició, més o menys oberta i agressiva, dels reaccionaris nacionals i de llurs amos imperialistes.

Aquesta oposició explica el perquè dels obstacles que troben en llur desenvolupament democràtic els països de l'est d'Europa. Explica l'ajut dels monopolistes anglosaxons a les bandes d'aventurers d'Anders, les intrigues i complots que es trameten en diferents països balcànics.

Recentment a Hongria, el Govern de coalició va veure's obligat a prendre mesures excepcionals contra els enemics de la República, entre els quals es trobava el propi cap del Govern hongarès, el reaccionari Ferenc Nagy. Els contactes d'aquest darrer amb els monopolistes tanquies, la seva complicació en els plans de la diplomàcia del dòlar, han quedat ben establerts pel fet que l'ex-governant d'Hongria ha sortit de Suïssa per a traslladar-se als Estats Units, on serà rebut en qualitat d'«hoste» distingit i potser amb els honors de futur president d'alguna equip de tràilers al servei de la política expansionista, antidemocràtica de Truman.

A Hongria, com en altres llocs, els comunistes han palestat, a la capdavantera de les altres forces obreres i democràtiques, llur ferma resolució de defensar la independència nacional enfront de les exigències i dels intents de penetració imperialistes.

ALBANIA

L'ajut dels Sindicats albanesos

Responent a la crida de la F.S.M. a favor dels obrers bascos, la Central dels Sindicats d'Albania ha votat la quantitat de 10.000 francs albanesos, que fan una quantitat de 400.000 francs francesos, per als vaguistes bascos.

Amb aquest motiu, el President del Consell Central dels Sindicats d'Albania ha fet una crida a tots els obrers i empleats d'aquest país i els invita a organitzar col·lectes a favor dels valents obrers espanyols que els botxins de Franco han expulsat del treball a causa de la darrera vaga.

Un dia de salari per als obrers bascos

Responent a la crida del Consell Central dels Sindicats, els obrers albanesos han organitzat conferències en les quals expressen llur adhesió envers Franco i organitzen col·lectes en diversos centres de treball a favor dels obrers bascos.

Els obrers de les cooperatives de sabaters de Tirana han decidit lliurar el salari d'un dia de treball a favor dels obrers bascos.

En particular, David Lloyd George i Winston Churchill van cercar més d'un cop d'obtenir un acord per limitar els armaments d'Alemanya. Però, fet curiós, la diplomàcia britànica recomanava si-

per A. IERUSSALIMSKI

multinament al Govern alemany d'augmentar les seves forces de terra. El militarisme alemany entrava sempre en els càlculs dels vastos plans de la diplomàcia britànica. Es allò que va aparèixer ja en el curs de la primera guerra mundial.

Una Alemanya vençuda, però prou forta de cara a Rússia

EXAMINANT els objectius d'aquesta guerra, la diplomàcia britànica no s'havia proposat, mai, en aquella època, la destrucció total d'Alemanya. L'octubre del 1916, Lord Balfour, membre del Cabinet de Guerra, redactà un memoràndum en el qual va escriure:

«No compartim els escrúpols d'aquella època que suposen que el triomf dels països aliats es convertiria proble-

Un altre fet ocorregut fa poques setmanes a Bulgària, ha servit perquè Jordi Dimitrov, l'heroi de Leipzig, el gran dirigent comunista, en home de govern i en patriota insubornable, hagi donat als pobles del món enter un vigorós i enèrgic exemple de com es defensa la Pàtria contra la ingerència estrangera.

A Bulgària, com a Hongria, com a Polònia, els agents monopolistes internacionals clapien d'acord amb la reacció interior. Les autoritats búlgares, però, veuen gelosament per la seguretat del país i pel triomf dels anhels progressius de les masses populars que s'esforcen, amb tenacitat i coratge, a obrir-se pas vers la consolidació de la nova democràcia.

Nicòlaus Peikov, diputat reaccionari, era un dels caps del complot dirigit contra la República Popular búlgara. Es per aquest motiu que les autoritats d'aquell país van detenir-lo. Els amos i amics de Peikov —els imperialistes estrangers i els gossos anticomunistes de tots els països—, han protestat d'ent que no s'hi valia. Parlen, a grans crits, de «terrorisme a Bulgària», d'intents de «liquidar l'oposició», etc., etc. Aquestes protestes i «bones intencions» d'aquells que no fan res per evitar els crims del franquisme a Espanya i del feixisme a Grècia, demostren que la reacció internacional ha perdut, en Peikov, un dels seus millors agents en territori búlgar.

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

«El nostre Govern —ha dit Jordi Dimitrov—, té arrels tan profundes en el nostre poble que no podem cap oposició. El Govern búlgar, però, no pot permetre que la reconstrucció de la nostra economia, que la realització del pla biennal siguin dificultades ni que sigui compromesa la nostra sobirania».

